

43-3

С В І Д Ч Е Н Н Я .

Я, Кашинська Ганна, народилась 23.XII.1912 року в с. Глодосі на Херсонщині, українка. Батько селянин, розкуркулений на початку 1929 року і висланий на Далеку Північ. Розкуркування відбувалося брутальним способом - вночі, при 30⁰ морозу, людей викидали на мороз, не давши нічого взяти з собою теплого, навіть для дітей. Викинуті з рідних хат люди зганялись уночі до сільради, де до ранку чекали під голим небом. Між ними було багато з малими дітьми, старих, хворих, всі в чому стояли та кому що вдалося захопити з собою. Рано розкуркулених великими колонами зганяли до станції за 25 кілометрів від села. Старі, хворі й діти масово гинули дорогою, а родичів, що вибиваючись із останніх сил, хотіли допомогти загибалим - стріляли на місці. Коло станції змучені, голі, голодні знову чекали під голим небом на транспорти. Я із своїми старшими братами за дві години до приходу агентів ГПУ втекли, бо були попереджені секретарем сільради, який намагався під такою загрозою попередити людей, щоб хто міг - рятувався. На превеликий жаль, за пляном ГПУ, розкуркуленню підлягало дуже багато родин /лише з мого району було призначено 60 родин, а районів було 12/, тому й попередити всіх було неможливо. Самого секретаря за попереджування людей знищили, а розкуркулювання відбувалося щонаочі за пляном і набувало ще більших розмірів.

Брати мої довгі роки скитались по Середній Азії та Уралу, а я залишилась на Дніпропетровщині, де жила на куплені документи і працювала учителькою в с.Обухівці з 1929 - 1932 р. За ці роки була свідком та співучасником великих страждань нашого народу під час запровадження колективізації на Україні. Прізвища багатьох замучених ще пам'ятаю. З 1932 до 1937 року студіювала медицину в Дніпропетровському медичному інституті. Була свідком масового вмирання цілих сіл штучно запровадженим голодом на Україні за непокірливість українців до советської системи та колективізації. Добре знайомі мені родини з Обухівки, де я вчителювала, помирали з голоду до однієї душі протягом кількох тижнів. Тримавши зв'язок з Обухівкою, я з

кожним днем втрачала все більше й більше знайомих, які вмирили цілими родинами.

Навесні 1933 року я захотіла відвідати родину з Обухівки, діти яких були найліпшими учнями в моїй класі. Вийшовши з пароплава на берег, я зауважила, що коло пристані на Дніпрі немає ні однієї дитини /раніше при кожному прибутті пароплава в Обухівську пристань збиралося дуже багато дітей різного віку/. Крім цього не видно було ніякої праці ні в полі, зні на городах. Ходили лише ті люди, що працювали на заводах у Дніпропетровську та одержували там приділи.

Зайшовши до родини Г., в яких було 6 дітей, я не побачила ні в дворі, ні в вікнах нікого. Зайшла до приміщення і почула стогін. Підходжу - двоє дітей в ліжку, одне намагається говорити. Пізнаю старшу, питаю, як почуває. Відповідь була: "Боюся, бо криси по мені лазять, а Таня вже кілька днів як померла, і криси її повиїдали очі, та й до мене лізуть, а мама на печі з меншими дітьми ще позавчора замовкли, а Петра з батьком у неділю забрали якісь люди, бо вони вже давно, давно вмерли." Вийшла з хати, надійшла до сусідньої хати, де жила родина Щ. Порожньо, позаростали стежки. Проходить якась жінка біля двору, каже, що на цій вулиці всі ще взимку повмирали, бо в колхоз не пішли, а на завод їх не пустили. Зайшла до школи, дітей не видно, не бігають, учителі роз'їхались, залишився завідувач і кілька учнів, батьки яких працювали на заводі в місті. Довідаюся, що з моєї колишньої класи з 45 учнів залишилося декілька дітей, а решта вже помирали. Ніхто не допомагає, ніхто з влади не цікавиться, а населення, що ще тримається, боїться допомогти, бо за допомогу нещасним обов'язково платили власним життям. В цьому селі збереглися лише ті, що працювали на заводі. Села, що лежали далі від міста, вмирали поголовно. Повертаюся в Дніпропетровськ, зустрічаю знайому колегу, яка працювала в селі Водяне, коло Нікополя. Каже: "Не працюю, немає ні дітей, ні людей... з 5000 населення залишилося 40 живих та кілька сот, що покинули село і переїхали до міста. З мого села Глодоси, яке мало 25000 населення, лишилось 4000, а

21000 - або заслани, або вимерли, крім одиниць, яким пощастило втекти, до того й жити під чужими паспортами, під фальшивими прізвищами, а навіть змінити національність, бо до українців ставлення було дуже погане, не довіряли і при першій нагоді ув'язнювали.

Прізвища замордованих, висланих, померлих з голоду багатьох пам'ятаю .

Кашинська Анна

Кашинська Анна

Кашинська Анна.

Die Echtheit vorstehender in meiner Gegenwart
eigenhändig vollzogener Unterschrift der Frau-Kaschinska
Anna wird hiermit beglaubigt .

München - Feldmoching
den 10 März 1950

Alexandrow

Alexandrow /
Schleissheim IRO Area 7
Sub Area Schleissheim